

Natália Szunyogová

**Energia lásky
našla ku mne cestu
ČASŤ 1.: NÁVRAT**

Natália Szunyogová

Energia lásky našla ku mne cestu

alebo Ako som prežila rozpad svojho
života a našla nový

Prvá časť: NÁVRAT

Úvod

Musím napísať tento môj príbeh. Som plná príbehu, ktorý sa mi kedysi stal. Je vo mne, v celom mojom tele, a musí ísť von. Nedokážem s ním žiť naďalej sama. Ak si ho prečítaš, veľa pochopíš a možno ti pomôže tak, že sa aj tvoj život zmení k lepšiemu.

Jedného dňa som musela klesnúť až na dno, aby som pochopila zákonitosti života. Až keď som ležala na dne, otvorili sa mi dvere poznania. Možno je to tak, že každý z nás musí padnúť na dno, aby pochopil. Ja som padla a pochopila. Pochopila som všetko, čo som mala pochopiť. Možno stačí si o tom len prečítať a pochopíš. A práve preto píšem túto knihu. A možno nie, možno prečítanie nestačí. Ak nie, ak nestačí si iba o tom prečítať, ale si musíš pád zažiť na vlastnej koži, vtedy je táto kniha zbytočná. Vtedy musíš čakať na rany od života, aby si dostala poriadnu príučku a aby sa aj tebe otvorili dvere poznania. Tak či tak, prajem ti, aby si dostala to, po čom túžiš.

Teraz sa usad' do svojho obľúbeného kresla a vychutnaj si môj príbeh. Daj si k tomu horkú čokoládu, pohár vína alebo kávu či dobrý čaj – to, čo máš rada, a nechaj sa unášať mojím príbehom. Teším sa z toho, že si pri mne a počúvaš ma.

Každý z nás je niekedy na dne. Každý z nás už niekedy ležal v diere plnej špiny, potkanov a smradu. Vtedy ti potkany žerú telo a ty sa na to len mlčky pozeráš a nemôžeš nič urobiť. Nemáš silu s tým niečo urobiť, nemáš silu si pomôcť. Len tak sedíš a dívaš sa na svoju vlastnú smrť. Si od krvi, plná odrenín a rán. Nemysli si, že si sama. Každý z nás niekedy dostáva facky zo všetkých strán, každý z nás už zažil nejaký pád. Chuť pádu je horká, že? Všetko ťa bolí, pichá, je ti to nepríjemné. To patrí k životu, tomu sa nedá vyhnúť. Kto nepozná prehru? Každý z nás mal niekedy pocit, že spadol a už nikdy nevstane. Leží v kaluži krvi a nevládze vstať. Krv je v tebe, ale aj okolo teba. Koľkí z nás už podľahli skepse a pesimizmu? Pesimizmus je všade, vošiel do každého domu. Je nevítaným hosťom, ale niekde ho vítajú s otvorenou náručou. Koľkí z nás už boli unavení a nevládali ísť dopredu? Koľkí z nás už mysleli na samovraždu? Aspoň raz. Nie každý dokáže vtedy vstať a postaviť sa tomu. Nie každý má tú silu. Vtedy je najdôležitejší duch, sila, oheň, ktorý nás scelí, zahreje a vyslobodí. Dnes už verím v anjelov: každý má svojho anjela, ktorý ho ochráni; stojí stále pri nás. Dnes to už viem. Musím ísť dopredu, či sa mi chce alebo nie. Kedysi som to nevedela, kedysi som anjela nepoznala. Bol pri mne, ale ja som to ani netušila.

Láska sa pomaly vykradla z nášho domu

Je mi mizerne. Stojím vo dverách spálne a ...

Nechce sa mi veriť tomu, čo vidím. Plná vzrušenia som vošla do domu, vbehla do spálne, že prekvapím svojho manžela a...

A teraz tu stojím a nechce sa mi veriť tomu, čo vidím.

Vidím ženu, krásnu ženu, ktorá leží v mojej posteli, vedľa môjho manžela, ktorý ju drží v náručí, a sladko spia. Ten obraz bol ako zo zlého sna. Párkrát som zažmurkala, aby som sa uistila, že sa mi nesníva. A nesnívalo sa mi. Stojím stále ako prikovaná vo dverách. Keď som ich tam tak videla, oči mi ostali vytreštené, nevedela som ich zatvoriť, nešlo to, mala som pocit, že mi stvrdli. Obaja ležali na boku, donaha vyzlečení. Ona mala prekrásnu postavu, krivky jej tela sčasti zakrývala prikrývka. Jej tvár som nevidela, bola zakrytá hustými vlasmi. Slnko svietilo do izby, lúče hladili ich telá a oni si to sladko vychutnávali.

Pozerám sa po izbe... vedľa postele na stolíku leží fotka, na ktorej som ja a môj manžel. Smejeme sa. Na fotke som ja a v posteli s ním cudzia žena. Vedľa fotky stojí váza a v nej sú suché žlté ruže, ktoré som kedysi od neho dostala. Pozrela som sa ku dverám a videla som odchádzajúcu lásku, ktorá sa pomaly vykrádala z domu. Žlté ruže vädli vo váze, rovnako ako láska k nemu vädla v mojom srdci. Dívala som sa za láskou, ktorá vychádzala z domu. Bola smutná

a plná bolesti. Pomaly otvárala dvere, aby nezobudila milencov. Pozrela ešte raz na zvädnuté ruže vo váze a odišla. A ja som tam ostala sama a ubolená sa dívala za odchádzajúcou láskou.

Pozrela som na zem, kde bola pohodená sexy spodná bielizeň červenej farby. Bolo mi teplo, priam horúco z toho, čo som videla. S búšiacim srdcom som podišla bližšie k posteli a pomaly ju obchádzala. Počula som, ako mi búši srdce. Tlkot sa stupňoval, aj horúčava sa stupňovala. Mala som pocit, že som v peci a opekajú ma zaživa. Bolo mi príšerne, nikdy predtým som sa tak necítila. Na posteli, ktorú som obchádzala z každej strany, ležalo prekvapenie. Prekvapenie, aké neprajem nikomu, ani môjmu najväčšiemu nepriateľovi. Môj muž zdieľa jedno lôžko s pre mňa neznámou ženou. Toto nepríjemné prekvapenie mi zvieralo srdce aj hrdlo. Premáhajúc pocit nevoľnosti som sa dívala na manžela s milenkou, ktorí ležali spokojne v mojej posteli.

Podlomili sa mi nohy a padla som na zem. To zobudilo môjho muža. Zľakol sa a vyskočil z posteľe. Bol úplne nahý. Dívali sme sa na seba. Mlčala som, nezmohla som sa na nič. On tiež mlčal. Dlhو sme tam tak stáli. Mala som pocit, že sa zastavil čas. Tiekli mi slzy, no jemu nevyšla ani jedna. Nevyšlo ani slovo z jeho úst, ani slza z jeho oka, ani malé znamenie, že ma má rád a že to, čo tu vidím, sa stalo iba omylom. Naďalej sme sa na seba dívali a ani sa nehli. Videla som len jeho oči, všetko okolo bolo rozmazané.

Mužovi vyschlo v hrdle a zakašľal, čo zobudilo aj jeho milenkú. Dívala som sa na ňu, bola krásna, jej tvár bola dokonalá. Pod paplónom zakrývala veľké prsia, ktoré som ja nikdy nemala. Bola

mladšia ako ja, vyzerala sviežo a mlado, bola krásna. Keby aspoň bola škaredá, pomyslela som si. Ešte raz som sa otočila a pozrela sa uprene na milencov. Premkla ma hrôza. Tak im to pristalo, boli dokonalý pár. S tým obrazom v hlave som odkráčala do vedľajšej izby.

Pochopila som, že som v tejto chvíli stratila to najcennejšie, čo som vtedy mala, a tým bol môj muž. Manžel niečo povedal. Nepočula som ho, bola som v inom svete. Vo svojom svete. Bol to najhorší okamih môjho života. Mala som pocit, že mi niekto bodol nôž do srdca a teraz mi steká po tele krv. Sila z tela odchádzala, slabla som a celá sa triasla. Potrebovala som sa posilniť. Naliala som si pohár vody a celý ho vypila.

Vybrala som vreckovku zo skrine a utierala si kvapôčky potu z čela. Odbehla som na záchod a zvracala som. Nikdy som nemala žalúdok bohvieako silný, už na základnej škole som cítila slabosť, keď ma učiteľka vyvolala k tabuli. Ale toto by nezniesol ani ten najsilnejší človek. Toto by odrovnalo každého. Vracala som a vracala, čo ma úplne vysililo. Vošla som do kúpeľne, aby som sa opláchla, studená voda mi urobila dobre. Potrebovala som kávu, tak som si ju išla uvariť. Viem, na môj žalúdok to nebola tá najlepšia voľba. Triasli sa mi ruky, nevedela som si ani pripraviť kávu. Nakoniec sa mi to podarilo. Drkotali mi zuby, drkotala aj šálka na podnose, ktorý som si niesla ku stolíku vedľa môjho obľúbeného kresla. Sadla som si do kresla, pomaly som pila kávu a v tichosti čakala, kedy tá ženská odíde.

Si prekvapená, že som nekričala a nerobila scény? Pravdu povediac, aj mňa to prekvapilo. Čakala som... čakala a... nič. Neodišla.

Vošli za mnou do kuchyne, obaja, spolu. On sa už obliekol, ona vošla v župane, drzo vošla v mojom župane! Vtedy mi už poriadne stúpala adrenalín v krvi. Buchla som kávou, rozliala som ju. Priskočila som k tej votrelkyni a prudko strhla župan z jej tela a roztrhla ho. Môj obľúbený župan, ktorý som dostala k narodeninám, som roztrhla na cudzej žene. Absurdné! Začala som sa chovať hystericky. Strašne som kričala, nech tá žena odíde. Čo je to za drzosť?! Čo robí v mojom dome?! Prestala som sa ovládať. So všetkým som búchala a strašne som kričala. Srdce mi tlklo čím ďalej tým rýchlejšie. Z čela som si zotierala studený pot, no nepomohlo to. Studený pot mi vyrazil na celom tele. Muž tam naďalej stál, medzi mnou a ňou. Bol pokojný ako vždy. Z kamennej tváre som nevedela vyčítať jeho pocity. Ani ma neobjal, ani mi nepovedal „mám ťa rád". Ani nepovedal „prepáč" a neposlal tú ženu preč. Len tak tam stál medzi ňou a mnou. Akoby nevedel, čo má robiť.

Nerozumela som tomu, čo sa deje. V tom okamihu sa mi zrútil celý svet. To, čo som budovala roky, sa stratilo behom pár minút. Bolo mi nanič, celá som sa triasla. Bolelo to, strašne to bolelo. Asi vieš, o čom hovorím, ty mi rozumieš. Trošku som sa upokojila a zahľadela sa na tú ženu. Bola dokonalá, mala tmavé husté vlasy do pol pása a tvár dokonale peknú. A keď som z nej stiahla ten župan, odkryla sa dokonalá postava. Bujné poprsie, úzky pás, dokonalý zadok a dlhé nohy.

Cítila som sa taká ponížená, stratená, podvedená, tak strašne sama, zúfalá, všetko okolo mňa sa vzdialilo. Vystúpila som z deja. Všetko som videla akoby zďaleka, ako keby to bol len film, na ktorý sa dívam. Všetko, čo sa okolo mňa dialo, sa mi zdalo nereálne. Premietal sa mi pred očami hrozný film. Ten najhorší film. Priala som si, aby všetko, čo sa okolo mňa deje, nebola skutočnosť. Všetko bolo také neskutočné. Strašne mi dunelo v hlave. Pískalo mi v ušiach a svet okolo mňa sa točil a točil, akoby som sedela na kolotoči. Kolotočiar pridával na rýchlosti a mne sa urobilo zasa nevoľno a utekala som na záchod vracaf. Musela som sa pridržiavať stien, aby som nespadla. Zhlboka som dýchala, lebo ak by som tak neurobila, padla by som už dávno na zem a nevstala z nej. Otvorila som okno a ešte raz sa zhlboka nadýchla. Čerstvý vzduch mi pohladil tvár, vdýchla som ho. Vošiel do môjho tela. Osviežil moje zmysly. Vydýchla som a potom zas nadýchla. Toto som opakovala niekoľkokrát, až mi začalo byť trochu lepšie. Zasa som vracala, a potom som znova pristúpila k okienku a zhlboka som dýchala. Toto sa opakovala dlho.

Keď som tak strávila hodnú chvíľu na záchode, začala som si uvedomovať, čo sa deje. Mala som chuť odtiaľ utiecť, rýchlo a ďaleko. Mala som chuť odísť niekam do bezpečia, kde mi už nebudú ubližovať. Ale kam? Kam mám ísť? Veď ja nemám kam ísť!

Znova som sa opláchla vodou. Trochu som sa upravila, aby som vyzerala aspoň trochu ako človek, a vrátila som sa do kuchyne. Do kuchyne vošlo spolu so mnou aj malé dievčatko. Malé dievčatko? Spýtavo som naň hľadela. Hneď mi bolo jasné, že je to dcéra tej

ženskej. Bola krásna po matke, podobali sa ako vajce vajcu. Došlo mi, že je to jej dcéra. Došlo mi, že to nie je len nejaká známosť, ale že je to niečo vážne, keď už do toho ťahajú dieťa. Dievča pristúpilo k tej žene, objalo ju a povedalo: „Dobré ráno, mami.“ Potom pristúpilo k môjmu manželovi a objalo aj môjho muža a dalo mu pusu na dobré ráno. To mi zobralo posledný dych. Dívala som sa do očí môjho muža a on sa díval do mojich. V jeho očiach som vyčítala zradu a on v tých mojich prehru. Naše oči ukazovali, aká je duša, ktorá sa v ukrýva v našom tele. V jeho očiach som nevidela nič, iba prázdno. Jeho duša bola prázdna a slabá zároveň.

Dievča oslovilo môjho muža „otec.“ Otec? Nemo som civela. Kto je tu teda navyše? Ona, či ja? Poslali dievčatko do vedľajšej izby, aby sa mohli so mnou porozprávať.

Hľadela som raz na jedného, potom na druhého. Celá som sa chvela a strašne ma bolela hlava. Bola som unavená, ubolená, podvedená, oklamaná a ponížená. Bola som sama. Celkom sama. Moja opora podopierala už inú ženu. Ešte pred niekoľkými minútami som si myslela, že toto je môj muž, ktorý ma bude ochraňovať po celý môj život. A teraz som pochopila, že toto nie je môj muž. Jeho srdce patrí niekomu inému. Takto mi klamal a díval sa pri tom do mojich očí. Všetko mi začalo dochádzať, zapadalo mi to ako skladačka. Tol'ko času trávil v práci. Bol vôbec v práci? Kedy bol v práci a kedy s touto ženou? On žil niekoľko rokov s dvoma ženami?! Vysvetlí mi to niekto? Stojím mu aspoň za vysvetlenie? Bolí to! Tak strašne to bolí! On bol moja láska, pre ktorú som opustila domov, priateľov, rodičov, odišla ďaleko od domova, aby

som mu mohla dávať lásku. Bola to moja láska, môj muž, moje všetko. Dávala som mu lásku. A on? Nerozumiem tomu. Čo sa vlastne stalo? Kde som urobila chybu? Urobila som vôbec chybu? Začala som si vyčítať všetko. To ja som si sama na vine. To ja za všetko môžem. Nedala som mu dieťa. Jediné, po čom veľmi túžil. Ale hneď som sa začala ospravedlňovať sama pred sebou. Veď ani ja som nedostala dieťa od neho a nepodviedla som ho, nepodvádzala som ho. A možno by to urobil, aj keby sme dieťa mali. Ktovie. Už mu nemôžem veriť. A môžem veriť ešte nejakému mužovi? Dá sa ešte vôbec veriť? Čo sa to deje? Sníva sa mi? Hučalo mi v ušiach. Ich hlasy som počula veľmi slabo, akoby prichádzali z diaľky... A potom som odpadla.

Hovorili mi niečo v tom duchu, že už mi to chceli dávno povedať, ale nechceli mi ublížiť. A takto mi vari neubližovali? Hovorili, že už mi to chceli dávno povedať, ale nenašli odvahu. Taktiež, že majú spolu dieťa a chcú sa vziať, ale to sa musíme najprv my rozviesť. Vyzerali tak, akoby sa nemohli dočkať, kedy mi to povedia, aby som im už nestála v ceste. Nestála v ceste ich šťastiu.

Bože, kde si? Prečo dovoľíš, aby mi tak ubližovali? Zaslúžim si to? Za čo si toto zaslúžim? Čo som také urobila, že toto dopustíš? Že dopustíš, aby mi takto ubližovali?

Dozvedela som sa, že môj muž miluje inú ženu a so mnou je len z ľútosti

Zobudila som sa v nemocnici. Pri mne sedel môj muž a držal ma za ruku. Sladko som sa naňho usmiala a on sa usmial na mňa.

Zrazu som si spomenula, čo sa vlastne stalo, a stislo ma pri srdci. Spomenula som si na včerajšok a obliala ma hrôza. Vrátil sa mi hororový film, ktorý som včera prežila. Celý sa mi premietol, znova a znova. Vytrhla som ruku z jeho dlaní a úsmev z mojich pier sa stratil. Úsmev na manželovej tvári v sekunde zmizol, zamračil sa a sklopil zrak. A mňa tak stislo pri srdci, že som si pomyslela, či znova neodpadnem. Neviem, či chcem vôbec počuť to, čo mi chce povedať. Neviem, či chcem ešte nejaké vysvetlenie.

No manžel dlho nečakal a porozprával mi svoj príbeh. Povedal mi, že sa s ňou zoznámil pred ôsmymi rokmi. Najprv to bolo len na sex, ale potom sa zamiloval. Majú spolu šesťročné dievčatko. A že sa chce rozviesť. Že už mi to chcel dávno povedať, ale nenašiel odvahu.

Neverila som vlastným ušiam. To je to najhoršie, čo vám muž môže povedať. Miluje inú ženu, má s ňou dieťa a s vami je len z ľútosti. Že som mu vôbec dovolila prehovoriť, radšej mal držať ústa! Bolo to len pár viet a takto mi ublížili. Keby som mala viac síl a do žíl by mi netiekla infúzia, dala by som mu facku. Nadvihla som

sa, že mu ju dám, ale nedokázala som to. Už mi nestojí ani za jednu facku. A ničomu by to aj tak nepomohlo. Znenávidela som ho. Vyhodila som ho. A on odišiel, navždy odišiel z tej izby, navždy odišiel z môjho života.

Včera sme boli muž a žena. Dnes sme dvaja cudzí ľudia, ktorí si idú každý inou cestou a iným smerom. Ja sama a on so ženou, ktorá ma s ľahkosťou nahradila.

Ležala som v nemocničnej izbe a po lícach mi stekali slzy. Moje telo bolo stuhnuté, plné napätia, životná energia v ňom už neprúdila. Je koniec.

Začal sa mi premietiť celý môj život. Nie je to fér, ja som mu dala všetko. Všetko? Dieťa som mu nedala. Prečo sa to stalo? Stalo by sa to, keby som mu bola dala dieťa? Roky som žila v strachu a obávala sa toho, že ostanem sama. Nehovorili sme o tom. Mlčali sme. Bála som sa toho, že ma opustí, pretože nemôžem mať deti. Tento strach som niesla v sebe a nikomu som sa s ním nezdôverila. A stalo sa to: on ma opustil. Snád' som si to sama privolala. Hovorila som si „som sama, som sama“ dovtedy, kým sa to nestalo a ja som naozaj ostala sama. Ja som si to pritiahla do života. Obávala som sa toho tak veľmi, až mi to prišlo do cesty.

Rozhliadla som sa po nemocničnej izbe. V izbe ležala žena, ktorá sa cítila sama. Do žily jej stekala infúzia. Jej kvapky kvapkali do jej krvi rovnako rýchlo, ako stekali slzy po mojej tvári. Izba bola prázdna, rovnako ako moja duša. Jej biele steny mi naháňali strach. Prečo musí byť v nemocnici všetko biele? Biela mi nerobila dobre rovnako, ako mi nerobila dobre samota. Ak by pri mne niekto bol,

možno by mi bolo lepšie. Ale ja som nikoho nemala. Nebol nik, komu by záležalo na tom, ako sa cítim.

Do izby vošiel lekár. Prijemne sa na mňa usmial a oznámil mi, že na druhý deň ma prepúšťajú domov. Že môžem zavolať manželovi, že po vizite, asi tak okolo desiatej, pôjdem domov. Domov? Nemohla som povedať lekárovi, že ja už nemám domov ani muža, ktorý by sa o mňa postaral. Nemohla som mu povedať, nech ma nechá ešte v nemocnici, aby som mala čas rozmyslieť si, čo ďalej.

Prepustili ma z nemocnice. Chodila som ako živá mŕtvola. To, že ma manžel podvádza, som nemala od kamarátky, ktorá mi mohla klamať alebo si vymýšľať. Nemala som to ani od kolegyne či susedy. Sama som ich videla na vlastné oči. Mala som to teda z prvej ruky, no napriek tomu som tomu nechcela či nemohla uveriť. Prepadla ma beznádej. Mala som strach, príšerný strach.

Celé hodiny som sa pozerala z okna. Láska zlyhala a ja som si opakovala, že už ho neuvidím, už mi viac nebude klamať. Klamať a zároveň sa mi dívať do očí. Je dobré, že sa to stalo. Klamal si mne a klamal si aj jej. Do posledného dňa si mi tvrdil, že ma miluješ. Bože, mám taký strach, že sa mu nikto iný nevyrovná. Mám strach, že už nikdy viac nenájdem lásku. A ostanem sama, úplne sama. Nikdy som sa necítila viacej sama. Môžem ešte niekomu veriť? Dá sa ešte veriť? Stále som myslela na posteľ, na ktorej ležali, ako sa objímali. Vracal sa mi neustále ten obraz, ako tam stáli takí polonahí. Cítila som poníženie a bolo mi ťažko.

Pristúpila som k jazeru a pýtala sa ho: Mám skočiť? Alebo inak ukončiť tento život? Nájdem odpovede na dne jazera? Nájdem

odpovede na všetky moje otázky? Život je tenký ľad, ktorý môže kedykoľvek pod vami prasknúť a vy padnete až na dno. Zima vám rozožerie telo, zima vás zabije. Studená voda sa dostane do každej jednej bunky, zmrazí ju, a ona už takto nevie fungovať, nevie takto žiť.

Kto je režisérom môjho príbehu? Kto režíruje tento smutný film? Padla som na dno, pokúšala som sa zachrániť, no nešlo to. Pokúšala som sa zachrániť, vstať a ísť ďalej, no nešlo to. Asi som bola príliš ťažká. Už nebudem dostávať kvety ani darčeky od môjho muža. Už nikdy od neho nedostanem lásku. Je koniec.